

ВИШНЕВИЙ ЦВІТ

Галина прокинулася від легесенького, ніжного до-тику. Так міг її розбудити лише Він – обранець її серця. Не розплющувала очі, бо здавалося, що він тут, поруч; у повітрі вловила п'яний аромат вишневого цвіту. Аж ось таки наважилася поглянути. Нема нікого. Здалося... Хоч ні, знала, що то він так привітав, адже відчула по-близу його душу.

Він уставав у її день народження завжди до схід сонця, щоб принести і покласти на подушку біля своєї коханої малесеньку гілочку вишневого цвіту. Вважав, що дружина має побачити природну ніжність його кохання, котра зазвичай ховалася за колючим, терновим парканом буденності. Справді, коли її волошкові очі на-трапляли на цю незахищену, неперевершену красу ма-ленької гілочки, вона посміхалася. Знала, що за спокійними й неспокійними днями їхнього життя в

годину сонячну і похмуру в його серці завжди цвіте такий вишневий цвіт кохання до неї. Та гілочка з'явля-лася в усі роки існування їхнього спільного світу, напов-неного зустрічами, подарунками і втратами, щастям і болем, радістю і смутком, сльозами і сміхом, пісню і дитячим щебетом, життєвим простором Усесвіту. Зава-дити появи цього вишневого цвіту не могло ніщо, окрім його останнього подиху, прощального відлуння серце-биття.

Уже багато років вона щоранку прокидалася без нього. У свій день народження отримувала оберемки кві-тів від рідних і проганяла подалі думку про втрату. Лише на самоті біля старої, високої, розлогої вишні ВДИХАЛА на повні груди ніжний запах цвіту і посміхалася, подумки звертаючись до нього: «Зі мною завжди ти».